

Arrest

nr. 180 993 van 19 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, de laatste twee handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 mei 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 april 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 april 2009 komen eerste verzoeker (vader) en tweede verzoekster (moeder) België binnen en dienen een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Derde verzoeker en vierde verzoekster zijn de zoon en schoondochter van eerste en tweede verzoekers.

Op 16 september 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de beschermingsstatus. Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 54 953 en nr. 54 954 van 27 januari 2011 worden aan eerste verzoeker en tweede verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 30 april 2010 dienen eerste verzoeker en tweede verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 76 362 van 29 februari 2012 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 13 maart 2012 dienen eerste en tweede verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 10 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 18 september 2012 dienen eerste en tweede verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 5 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 13 december 2012 worden ten opzichte van eerste en tweede verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Bij arresten van de Raad nr. 130 621 en nr. 130 620 van 30 september 2014 worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 28 januari 2013 wordt de beslissing van 5 november 2012 ingetrokken.

Op 22 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing inzake de aanvraag van 18 september 2012, waarbij deze onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 106 196 van 1 juli 2013 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 22 februari 2013 neemt de gemachtigde t.a.v. eerste en tweede verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies). Bij arresten van de Raad met nr. 108 446 en nr. 108 447 van 22 augustus 2013 worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 13 mei 2013 dienen eerste en tweede verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 2 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en worden ten opzichte van eerste en tweede verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 4 juli 2013 hebben eerste en tweede verzoekers een vijfde aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 12 augustus 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 23 augustus 2013 worden de beslissingen van 2 juli 2013 ingetrokken.

Op 27 augustus 2013 neemt de gemachtigde, na vernietiging, een nieuwe beslissing dat de aanvraag van 18 september 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 123 010 van 24 april 2014 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 19 september 2013 neemt de gemachtigde, na intrekking, een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 4 juli 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 123 012 van 24 april 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 19 september 2013 worden ten opzichte van eerste en tweede verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Bij arresten van de Raad nr. 123 008 en nr. 123 011 van 24 april 2014 worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 13 november 2013 dienen eerste en tweede verzoekers een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 10 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 15 april 2014 dienen eerste en tweede verzoekers een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 mei 2014 wordt beslist om de beslissing van 10 maart 2014 in te trekken.

Op 27 juni 2014 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvragen van 18 september 2012, 13 november 2013 en 15 april 2014 onontvankelijk worden verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 161 192 van 2 februari 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 12 augustus 2014 dienen eerste en tweede verzoekers samen met derde en vierde verzoekers, een achtste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 september 2014 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en worden alle familieleden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 29 september 2014 dienen eerste en tweede verzoekers een negende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 21 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 12 augustus 2014 ongegrond wordt verklaard. De attesten van immatriculatie worden ingetrokken. Bij arrest van de Raad nr. 161 194 van 2 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 21 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing waarbij de aanvraag van 29 september 2014 onontvankelijk wordt verklaard in hoofde van eerste verzoeker. Bij arrest van de Raad nr. 161 195 van 2 februari 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 21 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing waarbij de aanvraag van 29 september 2014 onontvankelijk wordt verklaard in hoofde van tweede verzoekster. Bij arrest van de Raad nr. 161 193 van 2 februari 2016 wordt dit beroep verworpen.

Op 18 juni 2015 dient tweede verzoekster een tiende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 17 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 177 156.

Op 24 maart 2016 worden de aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 18 september 2012, 13 november 2013, 15 april 2014 en 29 september 2014 ongegrond verklaard ten aanzien van eerste verzoeker. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18/9/2012, 13/11/2013 en 15/4/2014 en 29/9/2014 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

S., M. (R.R.: xxx)

geboren te M. op (...)1958

S., L. (R.R.: xxx) geboren te A. op (...)1960

+ zoon:

S., S. (R.R.: 080121153328) geboren op (...)1980

+ vrouw van zoon:
M., A. (R.R.:(6)xxx) geboren op (...)1982
+ kinderen van S. en A.:
S., L. geboren op (...)2007
S., E. geboren op (...)2007
S., M. (...)2012

nationaliteit: Armenië
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor S. M. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 27.6.2014 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 25 maart 2016 wordt de aanvraag van 15 april 2014 onontvankelijk verklaard ten aanzien van tweede verzoekster.

Op 25 maart 2016 worden ten opzichte van eerste en tweede verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissingen is gekend onder de rolnr. 189 015 en nr. 189 016.

Op 29 juni 2016 worden eerste en tweede verzoekers aangetroffen in illegaal verblijf, er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 29 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen waarbij aan eerste en tweede verzoekers bevelen worden gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 29 juni 2016 neemt de gemachtigde tevens inreisverboden ten opzichte van eerste en tweede verzoekers.

Het beroep tot nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) en het inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen ten opzichte van tweede verzoekster werd verworpen bij arrest nr. 179 848 van 20 december 2016.

Het beroep tot nietigverklaring van eerste verzoeker gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) en het inreisverbod (bijlage 13sexies) in zijn hoofde is gekend onder het rolnr. 191 682.

Eerste en tweede verzoekers hebben elk een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de bevelen genomen in hun hoofde. Bij arresten van de Raad nr. 171 265 en nr. 171 266 van 5 juli 2016 werden deze vorderingen verworpen.

Op 16 september 2016 worden eerste en tweede verzoekers gerepatrieerd.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) ter zitting de vraag naar het actuele belang van verzoekers bij het voorliggende beroep, nu blijkt dat eerste verzoeker werd gerepatrieerd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Op basis van informatie verkregen van de verwerende partij blijkt dat eerste en tweede verzoekers op 16 september 2016 werden gerepatrieerd naar Armenië. De bestreden beslissing betreft eerste verzoeker en zijn medische toestand, zoals uitdrukkelijk vermeld wordt in deze beslissing.

De Raad wijst erop dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet in een procedure voor de in België verblijvende vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en die een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Nu eerste verzoeker zich echter niet langer op het Belgische grondgebied bevindt, zal het bestuur na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, niet anders kunnen dan vaststellen dat hij zich niet meer in België bevindt en bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt.

Bijgevolg blijkt niet dat eerste verzoeker nog enig actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Zoals reeds gesteld blijkt uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing dat medische attesten werden aangehaald voor eerste verzoeker, de heer M.S, en dat deze beslissing zijn medische toestand betreft. *In casu* volgde de rest van de familie (zijn echtgenote, hun zoon en schoondochter en hun drie kinderen) zijn aanvraag. Nu blijkt dat de aan een aandoening lijdende vreemdeling die een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerepatrieerd werd, kunnen ook de andere verzoekers geen belang meer doen gelden bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Na een eventuele nietigverklaring zou het bestuur zich opnieuw moeten uitspreken over de aanvraag die betrekking heeft op eerste verzoeker, die zich echter niet meer op het Belgisch grondgebied bevindt en bijgevolg dus niet meer onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers die hun belang bij het door hen ingestelde annulatieberoep bij de Raad zouden willen bewaren, moeten een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor hun proces tonen. Wanneer hun belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moeten zij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van hun belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Het gegeven van de repatriëring van eerste verzoeker werd ter zitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De raadsman van verzoekers meent dat het belang van alle verzoekers bestaat uit de omstandigheid dat er in Armenië geen medicatie is, noch een dokter die ze kunnen raadplegen, dat eerste twee verzoekers elke twee weken van huisvesting dienen te veranderen en zich in een trieste

situatie bevinden, dat de aanvraag 100% gerechtvaardigd is en dat de tientallen ingediende medische verslagen bevestigen dat er een probleem is, de gezondheidstoestand van eerste verzoeker is er nog erger aan toe dan die van tweede verzoekster.

Deze uiteenzetting betreft de medische situatie van eerste en tweede verzoekers, maar toont niet aan dat eerste verzoeker, om wie deze aanvraag handelt, nog steeds onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt, gezien zijn repatriëring.

Verzoekers tonen daarmee het vereiste actueel belang bij hun beroep niet aan.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET